

PAOLO ROVERSI

V
**VRAŽEDNÁ
TERAPIA**

Ljndeni

Vražedná terapia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Paolo Roversi

Vražedná terapia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

VRAŽEDNÁ TERAPIA

PAOLO ROVERSI

VRAŽEDNÁ TERAPIA

Ljndeni

*“Last thing I remember, I was
Running for the door
I had to find the passage back to the place I was before
,Relax’ said the night man,
,We are programmed to receive.
You can check out any time you like,
But you can never leave!’
Hotel California – Eagles*

*“If your day is gone, and you want to ride on, cocaine
Don’t forget this fact, you can’t get it back, cocaine
She don’t lie, she don’t lie, she don’t lie,
Cocaine”
Cocaine – Eric Clapton*

Závislý

prídavné meno

– ktorý závisí od niekoho, niečoho, chorobne na niečo naviazaný, svedčiaci o poruche psychiky, prežívania; vymykajúci sa z normy, normálnosti, prirodzenosti; byť závislý od drog.

Prológ

Offenburg, Nemecko 1994

Policajnému komisárovi Jürgenovi Fischerovi sa ešte nikdy nevidelo meno nekonečného lesa s mohutnými jedľami, ktorý obklopoval a pohlcoval dedinky a cesty, také výstižné ako v ten Štedrý večer: Čierny les. Obrovská plocha porastená stromami v kraji Bádensko-Württembersko, rozprestierajúca sa od severu na juh stovky kilometrov, vďačiaca za svoje meno hustej tmavej vegetácii, hoci v tej chvíli prevažujúca farba bola biela. Už pred nejakým časom sa zotmelo a sneh neprestal padať od rána.

Ťažké turistické topánky sa po členky zabárali do snehu a napredovanie bolo nesmierne namáhavé. Spolu s policajtom šiel aj Conrad Berger, miestny sprievodca, ktorý napriek tomu, že tieto miesta poznal ako vlastnú dľaň, len s veľkou námahou nachádzal správny smer. Fischer si spomenul, že v jednom z tých turistických sprievodcov, ktoré predávali v kníhkupectvách vo Freiburgu či v Stuttgarte, sa písalo, že v tejto oblasti sa nachádza viac ako dvadsať kilometrov chodníkov: vzhľadom na momentálne atmosférické podmienky hotový labyrint. A nehovoriac o tom, že v tme a hustom snežení mal policajt dojem,

že kráča v zabudnutom kraji kdesi na Aljaške, a nie v srdci Nemecka, v oblasti nenáročných terénov.

Pravdupovediac, táto zóna ani nepatrila do jeho kompetencie, no kolegov z Freiburgu, ktorí boli v službe v tomto dovolenkovom období, zablokovala snehová kalamita, takže celé to padlo naňho. Telefonát ho zastihol v polovici cesty medzi Baden Badenom a Offenburgom, kde bývala jeho sestra Adelmute, u ktorej chcel stráviť sviatky ako každý rok.

Jeho nadriadení vedeli, že to vezme: Fischer nemal manželku ani deti, preto až tak nepodliehal vianočnej atmosfére a pokojne mohol slúžiť aj na Štedrý večer.

„Jürgen, treba vykonať rutinnú kontrolu. A keďže si na ceste do Offenburgu, si najbližšie... Pošleme s tebou skúseného miestneho sprievodcu, aby si sa v tých lesoch neustránil.“

Fischer nemohol odmietnuť, ale už teraz to ľutoval.

Sneženie neprestávalo a svetelná stopa na oblohe po svetlici, ktorá toto všetko rozpútala, už dávno zmizla. Stačila však na to, aby Berger a chlapci z Horskej služby približne vyrátali bod, z ktorého bola svetlica vystrelená, a tam teraz Fischer s Bergerom mierili.

Nevedeli, čo majú čakať, mohlo to byť čokoľvek: náhla nevoľnosť, v tom prípade sa o to postará Conrad a stabilizuje postihnutého vďaka svojmu patentu pri čakaní na záchranárov, no ak sa stalo čosi iné, na to tam išiel Fischer so svojím odznakom a pištoľou...

Vystreliť záchrannú svetlicu, aká sa používa na mori, ak sa čln ocitne v ohrození, bola v týchto oblastiach pomerne rozšírená prax v nebezpečných situáciách, napríklad keď nefungoval telefón, alebo skôr keď ho obyvatelia usadlostí v lesoch vôbec nemali. Uprostred divočiny

v Schwarzwalde žilo viacero rodín a možno sa teraz jedna z nich ocitla v ťažkostiach.

Obaja muži pomaly napredovali medzi kmeňmi vysokých stromov v ustavične sa zhustujúcej bielej fujavici. Sprievodca držal v ľavej ruke kompas a hľadal najschodnejšiu cestu k bodu, odkiaľ bola vystrelená svetlica. V pravej mal malú baterku a osvetľoval ňou sneh pred nimi.

Kráčali po čomsi, čo by za normálnych okolností bol ušliapaný chodník, ale v tejto situácii to bol len vysoký závej.

Fischer si kládol otázku, či naozaj idú dobrým smerom. A čo vlastne mali nájsť? To nebolo jasné. Od žiadosti o pomoc už uplynuli štyri hodiny, celá večnosť, ak ten, čo potreboval pomoc, bol v ohrození života...

Po dvoch hodinách námahy konečne prišli na miesto. Berger sa rýchlo poobzeral, potom sa s vydesenou tvárou obrátil k policajnému komisárovi a ukázal na čosi pred sebou. Slabé svetlo baterky osvetlilo červenú škvrnu v snehu. Na prvý pohľad to mohlo vyzeráť ako ranené zviera. V Schwarzwalde to bol častý obrázok: predátori a lovená zver večne bojujúci o život. Mohol to byť jeleň či srnec, ktorého napadli vlci. Fischer k tomu podišiel ešte o krok: nemalo to nohy s kopýtkami, ale pár robustných topánok s podrážkou s hlbokým dezénom...

Sneh odrazu prestal padať. Až vtedy si policajt uvedomil veľké, milosrdné ticho, ktoré ich obklopovalo. Pred očami sa mu otvorila malá čistinka, dokonaly kruh medzi stromami so znepokojujúcou červenou škvrnou uprostred. Sprievodca zažal halogénový reflektor, ktorý priniesol v ruksaku, a osvetlil ním scénu: a vtedy Fischer zbadal hrôzu, ktorá sa mu vryla do pamäti na celý zvyšok života...

1

Ženeva, Švajčiarsko, dnes

Rebecca Starková fascinovane pozorovala gejzír vody uprostred Ženevského jazera, ktorý sa dvíhal vysoko k nebu. V to ráno koncom apríla mala pocit, akoby sa jej sníval živý sen: z Londýna ju sem na dohodnuté stretnutie priviezlo súkromné lietadlo. Nastúpila na letisku v londýnskom City za hustého dažďa a vo Švajčiarsku ju vítal teplý slnečný deň.

Teraz sedela v dizajnovom kresle v luxusnej reprezentatívnej kancelárii s veľkými oknami. Oproti nej za skleneným písacím stolom sedel a uprene ju pozoroval Grigori Ivanov, ruský petrolejový magnát, s ktorým sa Rebecca zoznámila takmer pred rokom, keď bol jej pacientom.

Ivanov bol vysoký šarmantný muž, asi šesťdesiatnik, so sivými očami a nakratučko ostrihanými šedivými vlasmi. Mal na sebe na mieru šitý tmavý oblek bez kravaty a zlaté hodinky, kúpené takmer určite v jednom z mnohých zlatníctiev v meste. Kým ho Rebecca počúvala, v mysli sa vrátila k týždňom – bolo ich spolu osem –, počas ktorých bol tento spolubesedník jej pacientom. V tom čase ešte nebolo po Rusovej dnešnej istote a rozhodnosti ani chýru.

Pri ich prvom stretnutí v jej pracovni v Kensingtone oproti nej sedel muž s prepadnutou tvárou, neistým pohľadom a pohasnutým výrazom, na ktorom sa zreteľne podpísala jeho závislosť.

Až teraz si Rebecca uvedomila, že jej Ivanov položil nejakú otázku.

„Prosím?“

„Povedal som, že si iste kladiete otázku, prečo som sa s vami chcel stretnúť takto naliehavo...“

Žena neodpovedala, iba jemne prikývla hlavou.

„Ako iste viete, som veľmi bohatý a môžem sa pochváliť aj tým, že som celkom schopný podnikateľ. No z toho, čo zamýšľam, neočakávam nijaký zisk. Teda, aspoň nie okamžitý: ale človek nerobí všetko kvôli peniazom, no nie? Poviem to priamo, pani doktorka: chcel by som, aby pomoc, ktorú ste poskytli mne, bola na úžitok aj iným. Mojou túžbou je, aby vaša metóda pomohla uzdraviť čo najväčší počet ľudí, pochopiteľne, za príslušnú odmenu.“

Rebecca naňho uprela spýtavý pohľad, asi taký, akým sa šachista díva na svojho súpera v očakávaní ďalšieho ťahu.

„Chcem vám navrhnúť, aby ste pracovali pre mňa, Rebecca. Mali by ste záujem?“

Rebecca ho neprestávala sledovať s úžasom, no aj s nedôverou. Dá sa mu veriť? Podľa lekárskej prepúšťacej správy z nemocnice, ktorú písala ona sama, áno: bol celkom uzdravený. Osem mesiacov sa neobjavila recidíva a magnát aj na pohľad vyzeral ako reklama na zdravie. Žiaľbohu, a aj toto ju naučila skúsenosť, zdanie často klame. Predovšetkým keď má človek dočinenia s chorobami, ako sú tie, ktorými sa v ordinácii zaoberala aj ona: každý

pacient sa stáva šikovným klamárom a priam umelecky vie zastierať, len aby pred inými skryl vlastnú závislosť.

Ivanov sa postavil a Rebecca mala pocit, že musí urobiť to isté. Podišli k priezračnému oknu, ktoré prehrievali lúče doobedňajšieho slnka.

„Vaša metóda je fantastická, pani doktorka! Vy sama ste fantastická! Preto som sa rozhodol takto investovať.“

Lekárka nevedela, či sa má potešiť, alebo sa zľaknúť tohto nečakaného vyhlásenia. Celú cestu lietadlom si kládla otázku, prečo ju Rus potreboval zavolať takto súrne. Volal jej večer predtým a naliehal, až kým nesúhlasila so stretnutím. Musela preto odrieknuť niekoľko dohodnutých sedení; Rus jej za to sľúbil vyplatiť päťtisíc libier. Nehľadel na výdavky: pred jej dom na Allen Street ju prišla vyzdvihnúť limuzína. Mnohí okoloidúci sa tam zvedavo pristavili, a niektorí si ju dokonca fotografovali mobilmi, lebo ju pokladali za ktovieakú celebritu, až kým červená od rozpakov nenasadla do auta a šofér jej s úctivým úklonom nezatvoril dvere. Auto ju odviezlo na letisko, kde už čakal Piper s naštartovanými motormi. Pri takýchto nákladných pozornostiach sa Rebecce v hlave prehánali tie najrôznorodnejšie hypotézy: za najpravdepodobnejšiu pokladala tú, že Ivanov upadol do náhlej recesie a potrebuje okamžitú konzultáciu psychiatricky, u ktorej sa liečil dva mesiace. Takéto vrtochy sú typické a časté u majetných ľudí, ktorí majú pocit, že všetko sa dá urovnať a vybaviť peniazmi.

No teraz bola trochu zmätená: ocitla sa zoči-voči svojmu ex-pacientovi v skvelej forme, ktorý jej dokonca dal ponuku práce, a to ju úplne vykoľajilo. Snažila sa získať trochu času, aby zistila, o čo ide.

„Investovať do mňa?“

„Presne tak. Viete, doktorka Starková, musím vás naozaj pochváliť: nemyslel som si, že by to mohlo fungovať, ale pozrite sa na mňa!“

Urobila to. Ivanov sa neprestal usmievať ako nejaká televízna hviezda, ale toto rozhodne nebolo jeho bežné správanie: počas liečby sa to nestalo prakticky ani raz. Doktorka mala stále dočinenia s mužom v zlej nálade, spurne sa podriaďujúcim liečebným postupom. Napokon sa jej ho však trpezlivo a pokojne podarilo dostať na svoju stranu tak, aby dôveroval jej i jej metódam. A uzdraviť ho. Alebo ho aspoň stabilizovať, pretože niektoré patologické prejavy sa nedajú vyliečiť. Ako vysvetľovala pri mnohých príležitostiach, Starkovej metóda spočívala v tom, že ich vždy treba držať pod kontrolou, lebo sa nedajú zlikvidovať; presne ako ex-alkoholik, ktorý sa na vždy musí vyhýbať fľašiam...

„Vlastne som vás nikdy nevidela v takejto forme,“ pripustila.

„Cítim sa plný energie a nápadov, viete? Aj keď sa vám musím priznať, že zvyčajne nie som náchylný k takýmto dôležitým investíciám pri takých mladých ľuďoch, ako ste vy...“

Rebecca sa usmiala. „Mladá, ale so skúsenosťami! Ako viete, mám tridsaťosem rokov, pätnásť z nich som strávila štúdiom a prácou na prípadoch, ako je váš.“

Ivanov prikývol.

„Som veľmi spokojná s výsledkami, ktoré sme dosiahli,“ pokračovala psychiatrička a dívala sa mu do očí, „a vy ste možno môj najdôležitejší prípad.“

„Takže to znamená, že prijímate?“

„Najprv mi, prosím, vysvetlite všetky detaily, ak môžete.“

„Ale pochopiteľne.“

Rus vybral z vrecka obleku malý ovládač. Stlačil jedno tlačidlo a miestnosť sa začala meniť pred ich očami: okná sa zastreli ťažkými závesmi a z povaly sa vysunulo filmové plátno a najmodernejší videoprojektor.

„Dovoľte, aby som vám to vysvetlil pomocou videa: viete, ľudia ako ja majú sklón chcieť na vlastné oči vidieť, do čoho investujú. Skrátka, dotknúť sa rukou. A myslel som si, že by to potešilo aj vás.“

Ukázal na kožený gauč na druhej strane miestnosti. Keď sa naň obaja usadili, stlačil ďalšie tlačidlo a spustil projekciu.

Na prvých záberoch, celkom iste zhotovených z dronu, bola zelená krajina s bujnou vegetáciou, a potom, ako sa dron postupne blížil k zemi, sa záber zameral na staré vidiecke sídlo medzi obrobenými poľami a olivovými hájmi.

„Prekrásne pokojné miesto,“ pomyslela si Rebecca.

Ivanov stlačil ďalšie tlačidlo ovládača a video zastalo na jednom zábere. Vyzeral ako pohľadnica výletného miesta. Staré múry tienené figovníkmi a opunciami, kvety vo všetkých oknách, teplé farby vily obkolesenej bujnou vegetáciou.

„Páči sa vám?“

„Veľmi. To je nejaká farma?“

„Nie celkom. Nachádza sa na juhu Talianska v regióne Apúlia, presnejšie severne od Salenta, a je to jedna z tamojších usadlostí. V podstate je to aglomerácia vidieckych stavieb. Kúpil som ju minulý rok a nedávno som ju dal úplne prestavať. Pochádza približne z obdobia okolo roku 1500 a päť storočí slúžila na poľnohospodársku produkciu. Chceli ju získať pre hotelovú sieť Charme,

ale ja som ich predbehol, pretože si myslím, že je ideálna na naše úmysly. Krásna, však?“

„Prekrásna, ale stále nechápem, ako to súvisí so mnou...“

„Och, za okamih to pochopíte.“

Ivanov znova stlačil tlačidlo Play a to, čo nasledovalo, vyzeralo ako televízny spot. Obraz starej usadlosti sa premenil najprv na rýchlo po sebe nasledujúcu a majstrovsky usporiadanú sériu ľudských tvárí, mužov i žien rôznych etníc, všetky zamračené a pre čosi znepokojené. Podobizne akoby ukradnuté chodcom veľkomesta, a po nich nasledovali vnútorné miestnosti usadlosti, svetlé a elegantne zariadené, prestriedané východmi slnka a súmrakmi, zosnímanými z okna vily. Potom sa zjavila panoramatická snímka tisícročných olivovníkov navôkol, nežné vršky a na horizonte intenzívne modré more. Vzápätí sa všetko spomalilo a tieto obrazy v Rebecce vzbudili pozitívne, relaxačné pocity. Bezpečné miesto, kam sa dá utiahnuť. A napokon sa z reproduktorov ozval príjemný, presvedčivý ženský hlas.

„Chcete sa úplne a navždy zbaviť svojich závislostí, svojich chorobných zlozvykov a nerestí, ktoré vám otravujú život? Sunrise je miesto, na ktorom sa znova narodíte! Kontaktujte nás, je to GRÁTIS!“ Do popredia sa vizualizovalo telefónne číslo a emailová adresa. Video sa skončilo. Premietacie plátno aj videoprojektor zmizli pod povalou, závesy sa rozostúpili a opäť sa ukázali pokojné modré vody jazera.

„Už ste pochopili, doktorka?“

Rebecca zaváhala.

„Nie celkom...“

„Och, veď je to jednoduché: to, čo ste videli v spote, bude prvým oficiálnym strediskom siete kliník Sunrise,

ktoré otvoríme pod vašim vedením, kde bude ‚Nádej ako dar a k tomu malé zázraky‘. Čo povieť na ten slogan? Pri všetkej skromnosti, vymyslel som ho ja! Promo video už teraz koluje po celom svete spolu s ďalšími mediálnymi kampaňami. Už sa mi ozvali stovky ľudí a môj tím odborníkov začal s predvýberom! Pochopiteľne, to vy si vyberiete kandidátov, ktorých budete chcieť, a to úplne slobodne: vaša metóda, váš konečný výber. Počet miest je obmedzený, takže...“

„Naozaj chcete, aby som to viedla ja?“ Rebecca mu skočila do reči.

„Ale pravdaže! Vy ste tá najlepšia, už som vám to povedal! Všetko som premyslel a viem, že ma nesklamete...“

Rebecca sa naňho neveriacky zahľadela. Tento Rus ju valcoval svojím entuziazmom a veľmi dobre vedel, ako poštekliť jej ego. Po všetkých strastiach, ktoré musela prekonať, kým sa dopracovala ku svojej liečebnej metóde, toto naozaj mohlo predstavovať jej životnú príležitosť.

Medzitým Ivanov neprestával rozprávať a veľkými krokmi premeriavať dĺžku kancelárie.

„Kliniky Sunrise budú čerešničkou na torte mojich aktivít! Otvorím ich všade: vo Francúzsku, v Nemecku, v Spojených štátoch aj v Kanade...“

„Naozaj si myslíte, že na tom zarobíte?“

S chuťou sa rozosmial.

„Či zarobím? Doktorka, ja týmito klinikami zarobím kopy peňazí! Veď si len uvedomte: takmer každý človek na tejto planéte trpí nejakou mániou, fóbiou, závislosťou, ktorá ho trápi po celý život a chcel by sa jej zbaviť. A odteraz to už bude môcť urobiť vďaka vám a klinikám Sunrise!“

„Takže toto nebude vaša filantropia...“

„Je to biznis. Prví pacienti sem prídu grátis, aby sme z nich urobili svedkov: obyčajných ľudí pochádzajúcich z tých najúbohejších sociálnych pomerov, ktorí túto metódu vyskúšali a podarilo sa im to. Aká môže byť lepšia propagácia našej činnosti? Tí, čo prídu po nich, to zaplatia aj s úrokmi.“

Starková chcela čosi namietat, ale nedovolil jej to.

„Ešte stále čakám na vašu odpoveď, doktorka. Alebo sa porozprávame aj o vašom plate?“

„Som si istá, že ponuka bude dostatočná.“

„Dobre! Tak teda vitajte na palube!“

„Ďakujem.“

Podali si ruky, obaja s úsmevom, hoci v Rebecce prevládol okrem vzrušenia aj pocit ľahkého znepokojenia. Tento Rus bol ako rozvodnená rieka.

„Dovoľte mi, aby som vás pozval na obed do reštaurácie sem na rue Mont-Blanc, kde sa dá veľmi dobre najesť. A to preto, lebo mi tiež patrí! Pripijeme si šampanským a objasním vám reklamnú kampaň, ktorú som naplánoval na úvod.“

Rebecca prisvedčila a rozhodla sa nateraz odsunúť svoje pochybnosti. Aspoň kým mu nepoloží poslednú otázku, ktorá jej už dobrú chvíľu vírila v hlave.

„Koľko bude tých prvých pacientov, čo budem mať v starostlivosti?“

„Myslíte závislých? Sedem, pochopiteľne! Ako hlavných hriechov či rán egyptských, ako chcete.“

Alebo trpaslíkov, pomyslela si, ale radšej to nevyslovila. Napokon, ten muž jej núkal najdôležitejšiu profesionálnu satisfakciu v jej kariére: prečo to kaziť nejakým nevkusným výrokom?